

ATZ- es formaren unes quantes desenes de compostos, documentats també per Förstemann; i alguns, ben freqüents: *Azamn*, *Azhelm*, *Azberd* etc.

Cal, en efecte, preferir l'alternativa ATZHARI tenint en compte la ç de les mencions antigues de *Vilassar*,⁵ constant en totes, des de 925 fins al S. XIII, temps en què l'africada ç encara es distingia fonèticament de la -ss-. En rigor el galleg *Asar* també pot venir del mateix ATZHARI- Les formes amb -z- hipocorística semblen haver existit en l'ús familiar en tots els dialectes germànics: gòtics i occidentals.

VILAÛR

Poblet empordanès, amb mun., uns 25 k. al SSE. de Figueres, vora el Fluvià, i a uns 15 del Golf.

PRON. *biläü* a Bàscara (Casac. 1920); id. a Viladamat (1958, XXII, 159.3).

MENC. ANT. 1017, butlla de Benet VIII, per al mon. de Banyoles: «in Tonnano, in Ciurana, in *Villa Dur*, in Ventajone ---» (*MarcaH.*, col. 1000, 15f.); 1150-64, en la llista d'albergues que tenia a l'Empordà el Comte de Rosselló: «a Camelera, a *Vildur*, a Alburnos ---» (*Li.Fe.Ma.* § 701.11); 1245: *Villaurus* (*Esp. Sagr.* XLVI, 272; Alsius, *Nom.*); 1265: «Dalmatius de *Vilauro*» en una c. d. p. per a Torroella de Montgrí (Font Rius, C. d. p. § 314); 1316: St. Steph. de *Villa Hur* (*Esp. Sagr.* XLIV, 309; Alsius); 1362 i 1651: St. St. de *Vilabauro* (Mons., XVII, 44).

ETIM. És sostenible la d'Aebischer (*Top.* 15-16) «peut-etre du NP. germ. URO assez nombreux» (Först, 1483). D'un arrel no gaire productiva, però apart dels dubtes que això ja inspira, n'hi ha dos d'encara més forts, perquè no hi va haver elisió de la A de VILLA?⁵ (cf. *Vilosí*, *Vilomara*, *Vilopriu*). Sobretot com complement de VILLA el NP hauria d'aparèixer en genitiu, i declinant-se, sens dubte, URO / URON segons la morfologia germànica, hauria de tenir *Vilauro* o *Vilauron* o *Vilaurons*.

El fet és que tampoc hi ha res que ens privi d'admetre que hi ha aquí un NP d'origen llatí com ho són els de Vilarig, Vilacolum, Vilafant, Vilanant...

Com ho prova Skok (§ 39) el ll. AUGUR està ben documentat com cognomen en inscripcions, i d'aquí són segurament derivats el nom del poble de *Gurat* a la Dordogne doc. com *Auguracum* en el S. XIV, i a les H-Alpes, AUGURIANUM, d'on vindran *Le Gouiran* i *Pegouiran* (PODIUM AUGURIANUM).

Si recordem que el nom comú A(U)GURIUM ha donat *aür* en cat. ant. (d'on *malaurat*, *benaurat*). I d'AUGURIA pl. n. ha donat el NL del santuari d'*Aüira* (supra) en el Ripollès, també podem admetre que aquí tinguem un nom en genitiu VILLA A(U)GÛRI, genitiu contracte del NP ll. AUGURIUS (si més no documentat per l'etimón de 3 NLL occitans). Per a aquests

genitius com *Valëri* (Aulus Gelli etc., cf. *Top. Hesp.* I, 377). És ben versemblant que aquí sigui la solució del problema, i en tot cas no es presta a objeccions greus com les que obliguen a rebutjar la d'Aebischer.

VILAÛT

Llogaret de l'alt Empordà, agre. al mun. de Pau, uns 8 k. al NO. de Roses.

PRON. *biläüt*, segons la grafia *Vilabut* de GGR (mapa), del *Nom.* d'Alsius, 233, i del de Monsalvatje i jo recordo oït a Pau i altres enqs. de 1958.

MENC. ANT. 953: «in comitatu Petraletense --- stagnum de Castilione --- terminatur: Or., in territorio de *Petreto* et *Villa Aguta* et Torrizella de Stagno sanguinario --- usque ad mare ---», doc. del vell cartoral de St. Pere de Roda, sobre els drets de «piscatio» p. p. *MarcaH.* § 91, col. 870.2f.; Villan. ho esmena en *Villa Aguti* (*Vi. Lit.* xv, 250; id. *Cat. Car.* II, 233.23); 982, precepte de Lotari per a St. Pere de Roda: «---villa Palatio, Turriceilla, *Villa Acuti*, Perello et Stagneolo --- villa *Pau* ---» (*MarcaH.*, c. 928; *Vi. Lit.*, Balari, *Orig.*; *Cat. Car.* 243.2, cf. 240.22); 1316: «loco de *Villacuto*» (*Esp. Sagr.* XLIV, 308; Alsius, *Nom.* 233); 1362: «*Caterina* de *Villacuto* --- capella Sti. Salvatoris de *Villacuto*» (*Llibre Verd.*; Alsius; Monsalv. xviii, 210).

ETIM. Que la -a de la variant *Aguta* és un lapsus ja corregit per Villan. i *Cat. Car.* en *Aguti* és evident, però no ho és gaire menys que la -c- de les tardanes mencions del S. XIV és errònia: hiperlatinitisme en lloc d'*Aguti* de la més antiga, només per notaris que ho identifiquen abusivament amb el trivial adjectiu *acutus* 'agut': com ho demostra ja la forma viva del nom *Viläüt*, car una -c- llatina no s'hauria pogut perdre. Impossibile, doncs, veure-hi aquest adjectiu: i si adjectiu hi hagués hagut, hauria d'anar en femení com VILLA, i no terminar en -ut: ha de ser algun substantiu de terminació masculina, que pot estar en genitiu, -TI, la terminació en què coincideixen els dos docs. antics i més autoritzats (butlla i precepte carolingi).

Com una majoria dels noms empordanesos en *Vila*-, aquest també deu contenir un nom de persona germànic. Deu ser un dels NPP formats amb la productiva terminació -BÖD (40 noms en el Först.), que en el dialecte visigòtic prenia la forma -BÛT: com en el nom del rei visigot SISEBUTUS, i els altres que hem vist a l'art. *Vilaregut* (supra *Vila* ε) < VILLA *Hil-lebuti* (= Hildibod). Quant al NP concret que figura en aquest NL hi ha diverses possibilitats: fins el mateix que ha donat *Vilaregut* que passés per *-laldgut*, dissim. *-ladgut*. Menys complicat: *Audböd*, nom bastant freqüent (des del S. VIII, còdex de Lorheim etc., Först. 191) que apareix també com